

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost Borová**, IČO: 67440061,
sídlem Borová 9, 569 82 Borová,
zastoupena JUDr. Vítem Biolkem, advokátem,
sídlem Bohuslava Martinů 1038/20, 500 02 Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**,
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

za účasti: **1) ČEZ Distribuce, a.s.**, IČO: 24729035,
sídlem Teplická 874/8, 40502 Děčín - Děčín IV-Podmokly,
2) CETIN, a.s., IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2022, č. j.
KrÚ 89429/2022/116/OMSŘI/Vod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 11. 2022, č. j. KrÚ 89429/2022/116/OMSŘI/Vod, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu [redacted] ze dne 27. 7. 2022, č. j. MP/18485/2022/SÚ/Pu, jímž byla na pozemcích evidovaných v katastru nemovitostí jako p. p. č. [redacted] (ostatní plocha), p. p. č. [redacted] (orná půda), p. p. č. [redacted] (ostatní plocha), p. p. č. [redacted] (ostatní plocha), p. p. č. [redacted] (ostatní plocha), p. p. č. [redacted] (trvalý travní porost), p. p. č. [redacted] (zahrada) a p. p. č. [redacted] (ostatní plocha), vše v k. ú. [redacted], umístěna stavba s názvem „[redacted]“, [redacted], [redacted], [redacted]“ (dále též „předmětná stavba“ či „stavba elektrického vedení“).
2. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, v níž předně připomněla, že „stavba elektrického vedení má být vedena přes pozemky, které nepatří žadateli“. Územní rozhodnutí, jímž byla stavba elektrického vedení umístěna, tak bude podkladem pro žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení [§ 18 odst. 3 písm. b) zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o vyvlastnění“]. Za těchto okolností se dle žalobkyně správní orgány měly pečlivě zabývat alternativními možnostmi umístění předmětné stavby, porovnat je, „provést test proporcionality“ a následně rozhodnout, zda varianta navržená žadatelem v testu proporcionality obstála, či nikoliv [konkrétně žalobkyně na straně 9 žaloby uvedla následující: „*Jak je patrné z výše uvedeného, správní orgán prvního stupně mohl klíčovou argumentaci žalobkyně jednoduše vyvrátit provedením testu proporcionality, v němž by se především zaměřil na srovnání proporcionality dvou variant trasy elektrického vedení (varianty navrhované žadatelem a alternativní varianty navrhované žalobkyní či jiné vhodné varianty trasy podle úsudku správního orgánu) a srovnat výhody a nevýhody jednotlivých variant tras z pohledu jejich faktické proveditelnosti a míry zásahu do práv a svobod osob, přes jejichž pozemky stavba elektrického vedení může vést. Na základě tohoto posouzení by následně správní orgán prvního stupně buď žádosti vyhověl, protože stavba elektrického vedení v podobě navrhované žadatelem je z pohledu výše uvedených kritérií nejvhodnější variantou, nebo ji zamítnul, protože existuje vhodnější (šetrnější) varianta.“]. Žalobkyně je přesvědčena, že řešení navržené žadatelem v žádosti není řešením, které by zasahovalo nejméně práv jiných osob, a proto měla být žádost o vydání územního rozhodnutí zamítnuta. Dle žalobkyně by „testu proporcionality naopak vyhovovalo, kdyby stavba elektrického vedení byla vedena alternativní trasou přes pozemky parc. č. [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] v obci [redacted], k. ú. [redacted]“. Vzhledem k tomu, že se správní orgány žalobkyní popsanou alternativní možností umístění předmětné stavby řádně nezabývaly (neprovedly „test proporcionality“), resp. důvody, pro které dle správních orgánů „není možné umístit stavbu elektrického vedení do jiné trasy“, nemohou obstát (dle žalobkyně je „nemožnost alternativního vedení ze strany správního orgánu prvního stupně vysvětlována chybnými a nepodloženými zástupnými argumenty“, což žalobkyně vysvětlila žalovanému již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nicméně žalovaný se argumenty žalobkyně „ani nepokusil vyvrátit“), jsou dle žalobkyně jejich rozhodnutí nejenom nesprávná, ale dokonce nepřezkoumatelná, a proto by měla být zrušena.*
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námítky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námítky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně přezkoumatelné, věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [příčemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně v žalobě netvrdí, že by předmětný záměr nebyl v souladu s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování (§ 90 odst. 2, § 96b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále též „stavební zákon“) nebo že by pro daný stavební záměr nebyl stanoven účel vyvlastnění zákonem (§ 184a odst. 3 stavebního zákona). Leitmotivem žaloby je (nesprávná) teze žalobkyně, že správní orgány měly v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí „srovnat proporcionalitu dvou variant trasy elektrického vedení (varianty navrhované žadatelem a alternativní varianty navrhované žalobkyní či jiné vhodné varianty trasy podle úsudku správního orgánu) a srovnat výhody a nevýhody jednotlivých variant tras z pohledu jejich faktické proveditelnosti a míry zásahu do práv a svobod osob, přes jejichž pozemky stavba elektrického vedení může vést“. Teprve „na základě tohoto posouzení“ měly správní orgány „bud’ žádosti vyhovět, protože stavba elektrického vedení v podobě navrhované žadatelem je z pohledu výše uvedených kritérií nejhodnější variantou, nebo zamítnout, protože existuje vhodnější (šetrnější)“. Soud však připomíná, že Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, uvedl, že územní rozhodnutí je pouze jedním ze zákonných předpokladů vyvlastnění (§ 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě), jeho existence sama o sobě neznamená, že je naplněna podmínka subsidiarity podle § 4 odst. 1 téhož zákona. Vyvlastňovací úřad je povinen se při posouzení nezbytnosti vyvlastnění vypořádat mimo jiné s tím, zda nelze místo vyvlastnění využít jiné variantní řešení, které by při srovnatelném naplnění veřejného zájmu méně zasáhlo do práv dotčených subjektů. Naproti tomu, jak zdůraznil např. Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 As 70/2021 – 29 (či v odůvodnění rozsudků ze dne 22. 4. 2022, č. j. 4 As 375/2021 – 77, a ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66), „územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zabývá k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhá. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější.“ V územním řízení je nutné posoudit pouze to, zda je teoreticky možné vyvlastnit pozemek, k němuž žadatel nemá žádný majetkoprávní titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění se však posuzují v samostatném řízení o vyvlastnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 As 294/2016-29).
7. Z výše uvedeného je zřejmé, že argumenty, které předkládala žalobkyně v územním řízení, nemají v územním řízení místo, nýbrž je třeba je uplatnit v řízení vyvlastňovacím. Správní orgány nebyly v územním řízení povinny ani oprávněny „srovnávat proporcionalitu dvou variant trasy elektrického vedení (varianty navrhované žadatelem a alternativní varianty navrhované žalobkyní či jiné vhodné varianty trasy podle úsudku správního orgánu)“, „srovnat výhody a nevýhody jednotlivých variant tras z pohledu jejich faktické proveditelnosti a míry zásahu do práv a svobod osob, přes jejichž pozemky stavba elektrického vedení může vést,“ etc. [již vůbec pak soud nepovažuje za nezbytné připomínat, že žalobkyní požadované „srovnání“ by navíc mohlo být provedeno pouze pokud by stavební úřad měl k dispozici potřebnou dokumentaci; stavební úřad není oprávněn požadovat, aby žadatel předložil variantní návrhy umístění předmětné stavby a veškerou potřebnou dokumentaci k těmto návrhům]. Je proto zcela irelevantní zda, popř. jak se správní orgány vypořádaly s argumenty žalobkyně týkajícími se proveditelnosti vhodnější varianty umístění předmětné stavby, neboť předmětem územního řízení byl pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel. Zmíněné argumenty žalobkyně tedy zjevně nebyly způsobilé změnit výrok rozhodnutí správních orgánů, a proto se jimi nebude zabývat ani

soud, jelikož orgány veřejné moci zásadně nejsou povinny vypořádat ty námitky, které prima vista nejsou způsobilé ovlivnit (změnit) výrok jejich rozhodnutí [nečiní tak ani Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, v jehož bodě 24 Ústavní soud uvedl, že „se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok“), ani Nejvyšší soud (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3652/2021, v jehož odůvodnění Nejvyšší soud uvedl, že se „zaměřil na podstatu věci a opomenul ty námitky, které nemohly posouzení přípustnosti dovolání ovlivnit“)]. Ze stejných důvodů nebyly správní orgány povinny různé varianty „trasy elektrického vedení“ srovnávat, provádět „test proporcionality“ apod. Případná nesprávnost závěrů správních orgánů týkajících se žalobkyní navržené (či případně zcela jiné) alternativní „trasy elektrického vedení“ (event. absence takových závěrů, popř. absence „testu proporcionality“) nemá tedy žádný vliv na věcnou správnost, zákonnost či přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný správní orgán řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány veškeré důvody výroku rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány všechny základní relevantní námitky žalobkyně. Žalovaný správní orgán zjistil v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s.

8. Soud tedy uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá tudíž právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl (výrok II), že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
10. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 5 větou první s. ř. s., podle níž osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; vzhledem k tomu, že soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19. dubna 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu